FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO SAGGIO

föredraget den 30 september 1999 *

1. Europeiska gemenskapernas kommission har, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG), väckt talan om fastställelse av att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget och rådets direktiv 93/15/EEG av den 5 april 1993 om harmonisering av bestämmelserna om utsläppande på marknaden och övervakning av explosiva varor för civilt bruk [1] (nedan kallat direktivet).

Tillämpliga bestämmelser

2. I artikel 9 i direktivet föreskrivs ett tillståndsförfarande för överföring inom gemenskapen av explosiva varor enligt denna artikel. I synnerhet föreskrivs i punkt 3 i denna artikel att det för överföring av explosiva varor krävs att köparen, som mottar de explosiva varorna, har tillstånd från den behöriga myndigheten på bestämmelseorten. Denna myndighet skall kontrollera att mottagaren har laglig rätt att förvärva varor och att han har nödvändiga licenser eller tillstånd. Om den behöriga myndigheten på bestämmelseorten godkänner överföringen "skall den till mottagaren utställa ett dokument som innehåller all den information som föreskrivs i punkt 7" (artikel 9.5).

Om det inte är nödvändigt med särskilda arrangemang för den allmänna säkerheten, kan en medlemsstat tillåta att explosiva varor överförs på dess territorium eller på en del av detta utan föregående underrättelse. Den behöriga myndigheten på bestämmelseorten "skall i sådana fall bevilja ett tillstånd för en bestämd period" (artikel 9.6).

3. Ett tillståndsförfarande föreskrivs även för överföring av ammunition från en medlemsstat till en annan (artikel 10 och följande artiklar). I detta fall skall tillstånd utfärdas av den medlemsstat där ammunitionen i fråga finns.

I artikel 10.3 föreskrivs att varje medlemsstat "kan, utan förhandsgodkännande enligt punkt 2, bevilja handlare rätten att utföra överföringar av ammunition från det egna territoriet till en handlare som är etablerad i en annan medlemsstat. För detta syfte skall medlemsstaten utfärda ett till-

* Originalspråk: italienska.

1 — EGT L 121, s. 20; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 185.

stånd som gäller i tre år men som när som helst kan dras in tillfälligt eller permanent genom ett välgrundat beslut". I punkt 4 i nämnda artikel föreskrivs dessutom att "[v]arje medlemsstat skall förse de övriga medlemsstaterna med en förteckning över den ammunition som kan överföras till dess territorium utan att den i förväg givit sitt samtycke".

4. I artikel 11 i direktivet föreskrivs att en medlemsstat, trots bestämmelserna i artiklarna 9 och 10, "vid fall av allvarliga hot mot eller angrepp på den allmänna säkerheten till följd av olagligt innehav eller bruk av explosiva varor eller ammunition...[får] vidta alla nödvändiga åtgärder i fråga om överföring av explosiva varor för att förebygga detta olagliga innehav eller bruk".

Vid tillämpning av artikel 12 i direktivet skall medlemsstaterna upprätta "nätverk för informationsutbyte för tillämpningen" av direktivet. [2]

I artikel 13 i direktivet föreskrivs dessutom att frågor om tillämpningen av detta direktiv skall granskas av en rådgivande kommitté som biträder kommissionen och som består av företrädare för medlemsstaterna och har kommissionens företrädare som ordförande.

2 — I artikel 14 i direktivet föreskrivs för övrigt att medlemsstaterna "skall till förfogande för de övriga medlemsstaterna och kommissionen ställa uppdaterad information om företag inom explosivvarusektorn som innehar licenser eller tillstånd...".

Bakgrund och förfarande

5. Medlemsstaterna skulle ha satt i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artiklarna 9, 10, 11, 12, 13 och 14 i direktivet och ha överlämnat dem till kommissionen före den 30 september 1993 (artikel 19 i direktivet).

Vid utgången av denna tidsfrist och eftersom kommissionen inte fått något meddelande från den franska regeringen, översände kommissionen den 13 april 1994 en formell underrättelse till den franska regeringen och anklagade denna stat för att ha underlåtit att uppfylla skyldigheten att anta bestämmelserna för tillämpning av direktivet och begärde upplysningar från denna stat i detta avseende.

Den franska regeringen svarade genom skrivelse av den 4 juli 1994 och hävdade därvid att ett tillämpningsdekret om explosiva varor för civilt bruk skulle utfärdas hösten 1995.

Den 26 november 1996 översände den franska regeringen dekret nr 96-1046, av den 26 november 1996, [3] som genomförde direktivets bestämmelser om utsläppande på marknaden, överensstämmelsekontroll och EG-märkning av explosiva varor samt tillämpliga påföljder vid överträdelse av reglerna om sådan märkning, till kommissionen.

3 — *JORF* av den 5 december 1996, s. 17695.

Kommissionen ansåg emellertid att detta dekret inte genomförde de övriga bestämmelserna i direktivet, bland annat bestämmelserna om överföring inom gemenskapen av explosiva varor och ammunition (artiklarna 9, 10 och 11) och bestämmelserna om informationsskyldighet (artiklarna 12 och 14).

Eftersom kommissionen inte hade fått några upplysningar från de franska myndigheterna om införlivande av dessa övriga bestämmelser, antog kommissionen den 30 april 1997 ett motiverat yttrande i enlighet med artikel 169 i fördraget, som den delgav de franska myndigheterna.

6. Eftersom kommissionen inte erhöll något svar, har den väckt förevarande talan mot Republiken Frankrike och har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna tiden anta de lagar eller andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 9, 10, 11, 12 och 14 i direktivet.

Parternas argument

7. Den franska regeringen har bestritt kommissionens slutsatser och har åberopat, å ena sidan vad beträffar ammunition, att de relevanta bestämmelserna i direktivet har införlivats och, å andra sidan vad beträffar explosiva varor, att objektiva svårigheter hindrat tillämpning av bestämmelserna i artikel 9 i direktivet.

Vad beträffar den första aspekten, har den franska regeringen gjort gällande att bestämmelserna i artikel 10 i direktivet om överföring av ammunition har införlivats med inhemsk rätt genom avsnitt V i dekret nr 95-589, av den 6 maj 1995, om tillämpning av dekretet av den 18 april 1939 med bestämmelser om krigsmateriel, vapen och ammunition[4] (bland annat genom artiklarna 92, 93 och 94 i avdelning 2 i avsnitt V). I artikel 95 i dekret nr 95-589 hänvisas till en tillämpningskungörelse för fastställandet av villkor för beviljande av föregående tillstånd och undantag från dessa.

I enlighet med bestämmelserna i artikel 12 i direktivet, föreskrivs i artikel 101 i dekret nr 95-589 att den minister som har ansvaret för tullfrågor redan vid antagandet av den ovan nämnda tillämpningskungörelsen skall ge alla berörda medlemsstater upplysningar om tillämpningen av artiklarna 9 och 10 i direktivet.

Den franska regeringen har samtidigt med sin skriftliga inlaga inlämnat ett förslag till tillämpningskungörelse, och har för övrigt under sammanträdet förklarat att detta förslag, som antagits av regeringen den 25 maj 1999, offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 4 juni och att det är tillämpligt från och med den 15 juni 1999.

4 — *JORF* av den 7 maj 1995, s. 7458.

Införlivandet av artikel 11 i direktivet har enligt den franska regeringen garanterats genom artikel 80 i dekret nr 95-589, vilket ger den minister som har ansvaret för tullfrågor behörighet att vidta alla nödvändiga åtgärder vid fall av allvarliga hot mot eller angrepp på den allmänna säkerheten till följd av olagligt innehav eller bruk av explosiva varor eller ammunition.

8. Vad beträffar de tillämpningsåtgärder som avser överföring av explosiva varor, har den franska regeringen bestritt bristande införlivande av artiklarna 9 och 11 i direktivet. Den franska regeringen har emellertid åberopat objektiva svårigheter som den stött på vid genomförandet av bestämmelserna i artikel 9. I synnerhet har den franska regeringen understrukit att införlivande av artikel 9 är onödigt och endast kan vara av provisorisk karaktär om det inte åtföljs av antagande av ett harmoniserat dokument som gäller såsom överföringstillstånd. För närvarande kan, i fråga om överföring av explosiva varor till Frankrike, det tillstånd som ges av denna stat inte av myndigheterna i en annan medlemsstat anses vara giltigt, även detta eftersom dokumentets rättsliga utformning varierar från land till land. Den franska regeringen har understrukit att det system som föreskrivs i direktivet, vid överföring från Frankrike till en annan medlemsstat, inte kan fungera, då det inte skett något införlivande av alla de medlemsstater som är skyldiga därtill (orsakat, enligt den franska regeringen, av de ovan nämnda objektiva svårigheterna), och att kommissionen, för att förverkliga direktivets ändamål, borde anta ett beslut som gör det obligatoriskt med ett harmoniserat överföringstillstånd.

Den franska regeringen har gjort gällande att den inte har varit overksam vad gäller de svårigheter som understrukits ovan. Den franska delegationen har faktiskt vid två sammanträden i den rådgivande kommitté som inrättats på grundval av artikel 13 i direktivet, sammanträden som hållits den 6 december 1996 respektive den 23 april 1998, föreslagit att ett harmoniserat dokument för överföringstillstånd antas. Det framgår, enligt den franska delegationen, av protokollet från sammanträdet i april 1998 att ett förslag till ett harmoniserat dokument skulle bli föremål för omröstning inom kommittén och sedan utgöra föremål för ett beslut i kommissionen. Den franska regeringen har understrukit att det hittills varken förekommit någon omröstning i kommittén eller tagits något kommissionsbeslut.

Enligt den franska regeringen beror det bristande införlivandet av direktivet vad beträffar överföring av explosiva varor således på att bestämmelserna i direktivet inte var tillräckligt klara och precisa. Denna brist beror till stor del på kommissionen, som hittills inte har antagit de tillämpningsåtgärder som det hänvisas till i artikel 13, vilket även framgår av kommittéprotokollet.

9. Kommissionen har bestritt att direktivet innehåller en sådan skyldighet. Det ställs i artikel 9 inte något som helst krav på att det skall antas ett harmoniserat dokument som innehåller överföringstillståndet. Medlemsstaternas skyldighet att genomföra bestämmelsen är dessutom inte villkorad av att så har skett.

Kommissionen har dessutom hävdat, tvärtemot vad den franska regeringen har påstått, att bestämmelserna var tillräckligt precisa och att denna omständighet, även om bestämmelserna inte hade varit tillräckligt precisa, i vilket fall som helst inte kan rättfärdiga att en medlemsstat inte iakttar sina skyldigheter enligt fördraget. Kommissionen har tillagt att övriga medlemsstaters eventuella försenade införlivande av direktivet inte kan åberopas av en medlemsstat för att rättfärdiga dess eget fördragsbrott.

10. Vad beträffar direktivets bestämmelser om ammunition, har kommissionen framför allt understrukit att den aldrig erhållit meddelande om dekret nr 95-589, att den inte känt till det förrän under domstolsförfarandet och att detta utgör ett åsidosättande av den upplysningsskyldighet som föreskrivs i artikel 19 i direktivet. Kommissionen har dessutom, under den muntliga förhandlingen, gjort gällande att den fortfarande inte blivit formellt underrättad om tillämpningsförslaget till nämnda dekret.

Enligt kommissionen är det åtminstone oemotsägligt att Republiken Frankrike vid utgången av den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet ännu inte hade införlivat bestämmelserna om ammunition, bland annat dem som avses i artiklarna 10 och 12 i direktivet.

Huruvida fördragsbrott förekommer

11. Det skall först sägas att den grund som avser bristande införlivande av artikel 14 i direktivet, som rör information om företag inom explosivvarusektorn som innehar licenser eller tillstånd, inte omfattas av denna tvist. Anledningen till detta är att kommissionen, till följd av att den franska regeringen översänt tillämpningsdekretet av den 10 februari 1998 (*JORF* av den 14 mars 1998, s. 3837), i sin replik frångått denna grund för talan. [5]

12. Det fördragsbrott som den franska regeringen har anklagats för, som är det tvisteföremål om vilket domstolen således skall uttala sig, består huvudsakligen av två aspekter: bristande införlivande dels av bestämmelserna i direktivet om överföring av explosiva varor (artiklarna 9, 11 och 12), dels av bestämmelserna om överföring av ammunition (artiklarna 10, 11 och 12).

Bristande införlivande av bestämmelserna om överföring av explosiva varor

13. Vad beträffar den första aspekten skall genast sägas att jag inte kan dela de argument som den franska regeringen har

5 — Det finns anledning att klargöra att den franska regeringen inlämnat nämnda dekret tillsammans med sin skriftliga inlaga.

framfört till stöd för det bristande införlivandet av bestämmelserna i direktivet.

Man bör beakta att den omständigheten att direktivet inte är tillräckligt preciserat eftersom kommissionen inte har antagit de tillämpningsåtgärder som hänför sig till detta direktiv, vilket kan inskränka sig till att införa ett harmoniserat dokument för beviljande av tillstånd, inte kan göra att skyldigheten att införliva direktivet, och att göra detta inom den tidsfrist som fastställts för detta ändamål, upphör.

I detta avseende är det lämpligt att påpeka framför allt att det inte någonstans i direktivet stadgas om antagande av ett harmoniserat dokument. Den omständigheten att man inom den rådgivande kommittén flera gånger har understrukit nödvändigheten av att anta ett sådant dokument och att kommissionen själv har uttalat sig i denna riktning kan inte leda till att skyldigheten att genomföra artikel 9 i direktivet upphör. I detta avseende är det tillräckligt att erinra om att, enligt domstolens rättspraxis,[6] förklaringar som finns antecknade i protokollet från ett sammanträde då rådet antog en sekundärrättslig bestämmelse inte kan beaktas vid tolkningen av den bestämmelse som antagits när innehållet i förklaringen inte finner uttryck i den aktuella bestämmelsens ordalydelse och därmed inte har någon rättslig betydelse. På samma sätt kan inte de förklaringar som finns i anteckningarna i ett protokoll från en kommitté som har upprättats på grundval av ett direktiv beaktas vid tolkningen av bestämmelserna i direktivet.

Det finns sedan anledning att beakta, tvärtemot vad den franska regeringen förefaller hävda, att det i ordalydelsen av artikel 13 inte finns någon antydan till den påstådda skyldigheten för kommissionen att anta en sådan rättsakt. I denna artikel föreskrivs endast en allmän skyldighet för kommissionen att underställa kommittén "ett förslag till åtgärder" inom ramen för tillämpningen av direktivet, ett förslag som kommittén skall yttra sig över, och en skyldighet för kommissionen, som även den är allmän, att besluta "med omedelbar verkan".

14. Man kan inte, av flera anledningar, dela den franska regeringens tes enligt vilken det bristande införlivandet av artikel 9 i direktivet i vilket fall som helst är rättfärdigat med beaktande av att övriga

6 — Dom av den 26 februari 1991 i mål C-292/89, Antonissen (REG 1991, s. I-745, svensk specialutgåva, volym 11), punkt 18. I samma avseende, se dom av den 13 februari 1996 i de förenade målen C-197/94 och C-252/94, Bautiaa och Société française maritime (REG 1996, s. I-505, svensk specialutgåva, volym 12), punkt 47, och av den 29 maj 1997 i mål C-329/955, VAG Sverige (REG 1997, s. I-2675), punkt 23.

medlemsstater inte införlivat denna bestämmelse.

För det första grundar sig inte detta påstående på säkra uppgifter. Det förefaller snarare som om det motsatta framgår av akten. Enligt förklaringarna från kommissionens representant under den muntliga förhandlingen har samtliga övriga medlemsstater införlivat direktivet i sin inhemska rätt, inklusive bestämmelserna i artikel 9.

I vilket fall som helst följer det av domstolens fasta rättspraxis att "en medlemsstat [inte kan] rättfärdiga underlåtenheten att följa sina skyldigheter enligt fördraget med den omständigheten att andra medlemsstater har åsidosatt och kommer att åsidosätta sina skyldigheter. I den rättsordning som upprättats genom fördraget kan medlemsstaternas genomförande av gemenskapsrätten inte underställas ett villkor av reciprocitet". [7]

15. Det återstår nu att undersöka om det fördragsbrott som Republiken Frankrike har anklagats för allmänt sett kan anses vara av det slaget att det kan rättfärdigas av den omständigheten att detta land har haft praktiska svårigheter vid införlivandet av artikel 9.

Detta argument saknar grund. Det är i detta avseende tillräckligt att erinra om att domstolen flera gånger har konstaterat att "tillämpningssvårigheter som uppkommer på verkställighetsstadiet av en gemenskapsakt [inte kan] tillåta en medlemsstat att ensidigt befrias från att iaktta sina skyldigheter". [8]

16. Dessa anmärkningar gör sig särskilt gällande när gemenskapens institutionella struktur eller strukturen av regelverket i fråga ger "den berörda medlemsstaten nödvändiga medel för att uppnå att den skäligen beaktar sina svårigheter med iakttagande av den gemensamma marknadens principer och de övriga medlemsstaternas rättsliga intressen". [9]

Detta bekräftas i förevarande mål, eftersom den rådgivande kommitté som avses i artikel 13 i direktivet just har funktionen att undersöka frågor om direktivets tillämpning. Det är faktiskt i denna kommitté som man har beslutat att anta ett harmo-

7 — Dom av den 9 juli 1991 i mål C-146/89, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1991, s. I-3533), s. 47. Se även dom av den 26 februari 1976 i mål 52/75, kommissionen mot Italien (REG 1976, s. 277; svensk specialutgåva, volym 3, s. 41).

8 — Dom av den 7 februari 1979 i mål 128/78, kommissionen mot Förenade Kungariket (REG 1979, s. 419), punkt 10. Se även dom av den 12 juli 1990 i mål C-236/88, kommissionen mot Frankrike (REG 1990, s. I-3163), punkt 17.

9 — Dom av den 7 februari 1979, kommissionen mot Förenade kungariket, ovan punkt 10.

niserat dokument för att förenkla förfarandet i artikel 9.

Man kan emellertid inte utifrån denna omständighet dra slutsatsen att denna artikel inte i sig är klar och redan tillämplig i den inhemska rätten, till och med utan nämnda tillämpningsåtgärder. Detta visas för övrigt av den omständigheten att medlemsstaterna, förutom Republiken Frankrike, har införlivat bestämmelsen i fråga i sina respektive rättsordningar.

Det är vidare lämpligt att påpeka att den omständigheten att Republiken Frankrike har föreslagit att ändra eller komplettera denna bestämmelse genom antagande av ett harmoniserat dokument och att kommissionen har lagt fram ett förslag i detta avseende inte, i enlighet med vad domstolen har uttalat i dom av den 12 februari 1987 i målet kommissionen mot Belgien [10], kan göra att Republiken Frankrikes fördragsbrott upphör.

I detta avseende bör det även påpekas att, såsom domstolen uttalat: "det faktum att gemenskapernas institutioner genomför ändringar av direktiven inte är tillräckligt för att befria medlemsstaterna från skyldigheten att rätta sig efter de föreskrivna fristerna". [11]

17. Av detta följer att de svårigheter som den franska regeringen har åberopat inte är av sådan karaktär att de rättfärdigar bristande iakttagande av de skyldigheter som den har enligt gemenskapsrätten.

Bristande införlivande av bestämmelserna om överföring av ammunition

18. I detta avseende måste framför allt erinras om att det var först under det muntliga förfarandet som den franska regeringen meddelade att tillämpningskungörelsen för dekret nr 95-589 [12] antogs den 25 maj 1999.

19. Den omständigheten att denna kungörelse skulle ha kunnat fullborda förfarandet för införlivandet med inhemsk rätt av bestämmelserna om överföring av ammunition är inte ägnad att påverka målets utgång. Det är den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet som, även i tiden, bestämmer statens fördragsbrott, så att statens sena iakttagande av sina skyldig-

10 — 306/84 (REG 1987, s. 675), punkt 7.

11 — Dom av den 1 juni 1995 i mål C-182/94, kommissionen mot Italien (REG 1995, s. I-1465), punkt 6. Se även dom av den 12 mars 1998 i mål C-344/96, kommissionen mot Tyskland (REG 1998, s. I-1165), punkt 9.

12 — Det skall erinras om att kommissionen endast haft kännedom om ordalydelsen av dekret nr 95-589 sedan inlämnandet av den franska regeringens skriftliga inlaga i detta mål.

heter, antingen före det att talan har väckts eller under förfarandet, inte gör att dess intresse i förfarandet förtas, förutom om kommissionen frångår sin talan, vilket inte är fallet i detta mål, i varje fall inte i detta avseende. [13]

20. Det återstår således endast att konstatera att Republiken Frankrike vid utgången av tidsfristen i fråga ännu inte hade antagit de tillämpningsåtgärder i direktivet som sedermera finns i det ovannämnda dekretet. Detta dekret, där antagandet av den ovannämnda kungörelsen utgjorde en förutsättning för tillämpningen av dekretets bestämmelser avseende artiklarna 10 och 11 i direktivet, kan säkerligen inte betraktas som en rättsakt som kan införliva dessa artiklar på ett sätt som är fullständigt och precist. [14] Denna tes står i överensstämmelse med vad domstolen har uttalat i dom av den 18 december 1997 i målet kommissionen mot Belgien [15], nämligen att nationella bestämmelser som inte innehåller någon materiell bestämmelse om införlivande av direktivet utan endast innebär att en myndighet bemyndigas att senare anta nödvändiga materiella bestämmelser inte kan anses innebära att direktivet införlivas på ett sätt som är fullständigt och precist.

21. Även om det antas att kommissionen avser att frångå sin talan i detta avseende, det vill säga talan rörande bristande införlivande av bestämmelserna om överföring av ammunition, är det ändå bevisat men inte motiverat att Republiken Frankrike utan giltiga skäl har underlåtit att införliva bestämmelserna om överföring av explosiva varor. Det kan således inte råda något tvivel om att Republiken Frankrike har brutit mot sina skyldigheter enligt artikel 189 i EG-fördraget (nu artikel 249 EG) och i direktivet. Som vi vet förbinder direktiv staterna vad gäller samtliga resultat som skall uppnås, utan att de berörda staterna har möjlighet att välja att uppnå endast vissa av dessa resultat. [16]

Rättegångskostnader

22. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Frankrike skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet, skall denna stat ersätta rättegångskostnaderna.

13 — Se dom av den 21 juni 1988 i mål 283/86, kommissionen mot Belgien (REG 1988, s. 3271), punkt 6, och av den 17 september 1987 i mål 291/84, kommissionen mot Nederländerna (REG 1987, s. 3483). Domstolen har även förklarat att då ett fördragsbrott upphör sent "är det fortfarande av intresse att fullfölja förfarandet för att fastställa grunden för ett ansvar som en stat kan ådra sig till följd av ett fördragsbrott gentemot andra medlemsstater, gemenskapen och enskilda personer" (dom av den 18 januari 1990 i mål C-287/87, kommissionen mot Grekland (REG 1990, s. I-125).

14 — Artikel 80 i ovan nämnda dekret, som har införlivat artikel 11 i direktivet utan att formellt vara underställd antagandet av en tillämpningskungörelse, har inte heller något praktiskt värde förrän från och med den tidpunkt då bestämmelserna som avses i artikel 10 tillämpas.

15 — C-263/96 (REG 1997, s. I-7453), punkt 26. Se även dom av den 28 februari 1991 i mål C-131/88, kommissionen mot Tyskland (REG 1991, s. I-825).

16 — Se mitt förslag till avgörande föredraget den 1 oktober 1998 i mål C-409/97, kommissionen mot Luxemburg (inte publicerat i rättsfallssamlingen).

Förslag till avgörande

Mot bakgrund av det ovanstående, föreslår jag att domstolen fastställer följande:

— Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 9, 10, 11 och 12 i rådets direktiv 93/15/EEG av den 5 april 1993 om harmonisering av bestämmelserna om utsläppande på marknaden och övervakning av explosiva varor för civilt bruk.

— Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.